

O Duchu svatém

Obsah

Obchod se strachem anebo dar naděje?	3	Florence Youngová	16
Pronásledování předci a my	3	Aktuality ze světa	18
Máš nebeské občanství?	5	Aktuality z KS	19
Duch svatý v Trojici	6	Svědectví z XcamPu	21
Duch svatý ve Starém zákoně až do Letnic	10	Křesťanský dechový orchestr z Oldřichovic slaví	23
Modlitba v Duchu	12	Dziedzictwo Lutra, dědictví Reformace	25
Na čí spravedlnost spoléháme?	14	Literární hlídka	26
		Výpisky odjinud	26
		Štafetový kolík	29

Biblická škola pracovníků 2024/2025

1. blok: Kniha Exodus		2. blok: Exil a dřešní výzvy	
datum	téma	přednášející	přednášející
26.10.2024	Egypt, utrpení, modlářství, ponižování a zmar. Úvod do knihy Exodus	Pavel Kaczmarczyk	Zbýšek Kaleta
09.11.2024	Zachránce Povolání do služby a osobnost Mojžíše Teologie Knihy Exodus	Jan Tomala	Karel Guznar ml.
07.12.2024	Pascha - svátek všech svátků. Předpoklady pro hod beránka Smlouva s Bohem	Filip Kaczmarczyk	Milan Pecka
11.01.2025	Zkušenosť pouště Co tato čtyřicetiletá zkušenosť naučila lid Izraele?	Martin Tomala	Tomáš Bialek
25.01.2025	Boje navenek Boje uvnitř Božího lidu, nerozpadne se Národ vyvolený?	Ondřej Pleťrosz	Ruben Kaczmarczyk
08.02.2025	Co může Božího muže naučit člověk mimo Boží lid? Jitro a jeho rada nad zlatem. Vedení.	Bohdan Taska	Josef Tomala
22.02.2025	Smlouva s Bohem Desatero jako nezbytná podmínka požehnání K čemu se zavazuje Bůh a k čemu lid?	David Kotas	Stanislav Pleťak
08.03.2025	Chrámy Vybavení a výzdoba, symbolika odkazující na nebeský chrám	Martin Pleťak	Jan Brtníček
22.03.2025	Obětní systém jako předobraz novozákonní dokonalé v Ježíši Kristu	Edward Mitréga	Samuel Rusnok

---

Obchod se strachem anebo dar naděje?

Také jste si všimli? Podzim je tady. Dá se to poznat podle neskutečné škály barev, kterou nám nabízí. Dá se tento čas poznat i jinak. Jak? Podle reklam. Listy na stromech jsou ještě krásně zelené a už jsou tady nabídky léků proti nachlazení, proti chřipce, na podporu imunity a podobně. Nemíním tyto záležitosti jakkoliv zpochybňovat, byť pokud se objeví problémy, jdu do lékárny a dám si poradit odborníkem. Reklamou se spíše neřídím. Ale jako člověk, který se reklamou a jejími dopady na lidi musí zabývat profesně, vždy se ptám: Co ta nebo ona reklama vlastně prodává? Ne, vůbec mne nezajímá výrobce, značka anebo výrobek. Vysvětlím.

Některé reklamy prodávají prestiž. Kup si mne a všichni uvidí, jaký jsi frajer. Některé prodávají pohodu. Kup si mne a odpočineš si jako nikdy nikdo před tebou. Některé prodávají zážitek. Navštiv těchto 100+1 míst na světě, pokud tohle nezažiješ, žil jsi naprázdno.

A ty reklamy na léky? Mnohé pracují se strachem. Prodávají strach. Pokud si mne nekoupíš, máš problém. Onemocníš. Strach není jen negativní emoce, ale je to Boží dar, Stvořitelova ochrana, abychom neriskovali. Ale život ve strachu není žádný život.

Bible nám řekne mnohokrát: *Neboj se!*

Nenabádám, abyste odmítali léky, očkování a zdravý způsob života. Neodmítejte ale Boží mnohonásobné ujištění: *Neboj se; Já jsem s tebou; nikdy se tě nezřeknu; nikdy tě neopustím.*

Na své služební cesty vždy vozím léky. Víím, co se asi může přihodit. Vozím s sebou ale také důvěru v Boží slovo. Boží slovo, kde je dostatek léků naděje na strach.

Kristus sám se představuje jako ten, který má pro strach uděláno: *Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.* (Zj 1,17b–18) Neku-pujme strach, nedejme si ho vnutit, ale přijměme dar biblické naděje. I v tomto (duchovně) sychravém období.

Zbyšek Kaleta

Pronásledování předci a my

Na svých letošních letních toulkách po krajích českomoravských jsem navštívil lesní kostel na Goduli – toleranční památník, kde se shromažďovali tajně slezští evangelíci v době náboženského útisku a byli tu posilováni ve víře kazateli ze Slovenska, když v období protireformace byli kazatele Božího slova vyhnáni a kostely i kaple zabaveny katolickou církví. Evangelické bohoslužby se neměly jak a kde konat. Evangelíci se potají setkávali, nejčastěji v beskydských a na jiných tajných místech, a tak vznikly lesní kostely: Godula, Zakámen, Kostelíky, Oltářní stůl Jan, Kámen na Bukové a na Rownici, Zpovědisko, Do Wiary a jiné. Bylo jich více jak na Moravě, v Čechách, tak i v Polsku.

Při návštěvě Muzea Moravských bratří v Suchdolu jsem navštívil *Lesní kostel Waldkirche* – zvláštní kámen připomínající oltář, na něm je zobrazen Beránek s korouhví – znak Jednoty bratrské. Je kousek nad Suchdolem a také tam je Růžový palouček moravských bratří, kde se loučili evangelíci se Suchdolem, když tajně opouštěli svou vlast.

V Čechách jsem navštívil sbor a bohoslužbu Jednoty bratrské v Rychnově nad Kněžnou, kde končila výstava – historie Jednoty bratrské v Čechách. Jednota bratrská vznikla roku 1457 v Kunvaldu u Žamberka jako reformační církve navazující na učení mistra Jana Husa a Petra Chelčického. Její charakteristikou bylo uznávání Písma svatého, Božího slova, jako nejvyšší autority. Přes dlouhodobá pronásledování byla důležitou kulturní silou v Čechách a na Moravě. Nejznámějšími osobnostmi Jednoty byli biskup Jan Blahoslav, který svým překladem Nového zákona podnítil překlad celého Písma a tak vydání Bible kralické, a biskup Jan Amos Komenský. Při násilné rekatolizaci po bitvě na Bílé hoře odešli bratři do exilu a Jednota v Čechách na dvě staletí žila jen v tradici tajných nekatolíků.

V roce 1722 přijal hrabě Mikuláš Ludvík Zinzendorf na svém panství v Sasku první část uprchlých rodin především z Moravy stále udržujících bratrské tradice a ti zde založili osadu Ochranov (Herrnhut). Ta se rychle rozrůstala a hraběti Zinzendorfovi se podařilo s Boží pomocí vytvořit skutečné křesťanské společenství a stanovit základní rysy obnovené Jednoty bratrské. Z Ochranova se bratrské sbory rozšířily během následujících třiceti let do dalších míst v Německu, Holandsku, Dánsku, Anglii, Severní Americe. Misijní dílo Jednoty od roku 1732 začalo fungovat na Západooindických ostrovech, Grónsku a Jižní Americe.

Naši pronásledovaní předci vše opustili pro víru a zůstali věrní Ježíši Kristu, Bibli a kalichu.

My dnes nejsme pronásledovaní, nemusíme utíkat do exilu. Jsme věrní v následování Ježíše Krista, v lásce, v odpuštění, v kázání Božího slova a svědectví o Něm?

Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře! (Žd 13,7)

Je mi smutno, že nás, vymodlené potomky, evangelíky, protestanty, hrdě se hlásící k víře těchto předků, rozdělují různé duchovní důrazy. Rozdělení je v rodinách a ve společenstvích a projevuje se neláskou, pýchou, povýšeností, neochotou ke komunikaci, jakoby církve byla bez chyby. Někteří neprijdou do sborů, do společenství, když tam slouží bratr, sestra s jiným duchovním důrazem a nechtějí spolupracovat na společném Kristově díle. Je to špatné svědectví Božích dětí.

Rozdělení působí ten zlý na věřící rodiny skrze spory o majetek, dědictví, pomluvy, krivdy a zvláště neodpuštění. Rozděluje a raduje se, když věřícím chybí pokora, láska a odpuštění a místo nich mají v srdci pýchu, nelásku, prostě nevyznaný a neodpuštěný hřích.

Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. (2Tm 3,1–5)

Pán Ježíš se i za nás modlil před svou zradou, odsouzením a smrtí: *Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. (J 17,20–21)*

Jestliže si říkáme křesťané, následovníci Ježíše Krista, pak také tak mluvm, žijme a nechme se vést, řídit jeho Svatým Duchem.

Jsmo-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. (Ga 5,25) Aby o nás platilo: ...služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.' (Mt 25,23) Protože Boží slovo říká: Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane,‘ vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. (Mt 7,21)

Přeji nám, abychom jen nevzpomínali, nehonosili se předky, ale abychom byli jedno a naše životy byly světlem a solí.

Václav Hrachovec

Máš nebeské občanství?

Pán Ježíš v evangeliu Lukáše v 16. kapitole od 19. verše mluví o tom, že když zemřel boháč, ocitl se v pekle. Ve věčných mukách prosil Abrahama, ať pošle někoho z mrtvých, aby varoval před tímto místem věčných muk jeho pět žijících bratrů. Abrahám mu odpověděl: „Mají Mojžíše a Proroky, ať ty poslouchají.“

Pán Ježíš Kristus, Boží Syn z lásky k nám vzal na sebe naše člověčenství, abychom v Něho uvěřili. Lidé ho ale nepřijali, odmítli, odvrhli a nevinného Boha vydali tím nejpotupnějším způsobem na smrt na kříži. Pán Ježíš ale vstal z mrtvých, žije a volá i teď každého, ať v něho uvěří, a tak získá nebeské občanství.

Boží slovo mluví jen o dvou místech, kde může duše každého člověka po smrti skončit. Buď v pekle, věčných mukách a utrpení, nebo v nebi, ve věčné radosti s Pánem Ježíšem Kristem. Boží vůlí je, aby nikdo nezahynul, ale měl věčný život. Kdo má Syna, má život. Kdo nemá Syna Božího, nemá život a nemá také ani nebeské občanství.

Když se zeptám, jaké je na zemi vaše občanství, každý odpoví: české, nebo polské, nebo slovenské a moje občanství mohu dokázat občanským průkazem. Jako občan České republiky musím ale dodržovat platné zákony, platit daně, ale samozřejmě využívám i obrovské výhody, které mi mé občanství zaručuje – ochranu, vzdělání, práce, zdravotní a sociální péči a nakonec i důchod. Občanství na zemi končí smrtí, ale duše člověka žije dál. Podle svobodné vůle každého člověka si za svého života musí každý zabezpečit občanství i po smrti a to: buď pekelné občanství, nebo nebeské občanství.

Když přijmeme nebeské občanství, tak Pán po tělesné smrti promění tělo naší poniženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen si všechno podmanit. Kdo je v Kristu, je nové stvoření a může se radovat z této skutečnosti už tu za svého pozemského života. Co je staré, pomine, naše tělo se rozpadne v prach a my dostaneme tělo nové, nesmrtelné, podobné proměněnému tělu Pána Ježíše, které měl po svém vzkříšení. Nebo kdyby přišel Pán za našeho života, v okamžiku budeme proměněni a pak spatříme všechno to úžasné, krásné, co Pán připravil pro ty, kteří v něho uvěřili a žili dle Božího slova.

Když tedy máme Pána Ježíše Krista a všechna Boží zaslíbení, která se nemění, přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, který nám dal tato zaslíbení je věrný, je to Bůh, Pán Ježíš Kristus.

Stojí proto zato mít nebeské občanství. Pán Ježíš Kristus ho nabízí každému, bez podmínek.

Co uděláš? Jak se rozhodneš?
Ať je za to chválen, veleben a oslavován náš drahý Pán Ježíš Kristus!

Milan Pecka

Duch svatý v Trojici

Křesťané vyznávají víru v Trojjediného Boha – Otce, Syna a Ducha svatého. Božství a osoba Ducha svatého jsou však nezřídka zpochybnovány. V našem prostředí nejčastěji ze strany svědků Jehovových nebo některých liberálních křesťanů.

A. Proč je důležité ujasnit si, kým je Duch svatý?

Potřeba ujasnit si, kým je Duch svatý, má mnoho důsledků pro naše křesťanské učení i praktický křesťanský život. Patří mezi ně například tyto věci:

1. Je třeba si to ujasnit, abychom věděli, kdo stojí za naším znovuzrozením.

Věříme, že jsme znovuzrození skrze Ducha svatého, dle slov ...znovu zrodili jsme se k novému životu skrze Ducha svatého. (Tt 3,5b)

2. Je třeba si to ujasnit, abychom věděli, kdo stojí za naším posvěcením.

I dílo posvěcení v našem životě je nemyslitelné bez Ducha svatého, jak čteme např. v 1P 1,1–2: *vyvoleným ... podle předzvědění Boha Otce v posvěcení Ducha k poslušnosti...* Teolog Bruce Milne trefně poznamenal: „Není-li to sám Bůh, kdo v nás působí, jsou křesťanská tvrzení o činnosti Ducha svatého klamem, který

nemá žádný vztah k nadpřirozené skutečnosti. Jen tehdy, pokud Duch svatý, který v nás jedná, je Bůh sám, si může naše zkušenost dělat nárok na to, že je opravdu spásonosná.“

3. Je třeba si to ujasnit, abychom věděli, zda ovládáme Sílu, nebo se podřizujeme Osobě.

Tato otázka je důležitá proto, že odpověď na ni určuje, kdo je hybatelem, kdo je ve středu našeho života víry – já nebo Bůh?

Teolog Reuben Torrey o důsledcích odpovědi na uvedenou otázku napsal ve svém díle *Osoba dílo Ducha svatého* z roku 1910: „*Pojetí Ducha svatého jako nějakého božského vlivu nebo moci, které se můžeme nějak zmocnit a užívat ji, vede k vyvýšení sebe sama a k pocitu postačitelnosti. Člověk, který takto smýšlí o Duchu svatém a který si zároveň představuje, že Ducha svatého obdržel, bude téměř nevyhnutelně plný duchovní pýchy a bude se vypínat, jako by patřil k nějaké vyšší třídě křesťanů. (...) Ale jestliže jednou pochopíme myšlenku, že Duch svatý je božská osoba nekonečné velebnosti a slávy i svatosti a moci, osoba, která v úžasné blahosklonnosti přišla do našich srdcí, aby si tam učinila příbytek a zmocňovala se našich životů a používala je, pak se skloníme až k prachu země naplnění nesmírnou pokorou.“*

Uvedenou myšlenku vyjádřil i pastor Santarius svou typicky údernou větou: „*Duch svatý není hračkou.“*

4. Je třeba si to ujasnit, abychom věděli, zda máme vztah s Osobou nebo mystické splynutí s neosobní Sílou.

Jedině Duch svatý jako osoba může být součástí našeho vztahu s ním. Může

být adresátem našich modliteb a předmětem našeho uctívání. Zároveň nám skutečnost, že Duch svatý je osobou – jak napsal Józef Berger – „*stále připomíná, že jako stvoření jsme vždy předmětem Božího působení, a tak nás chrání před nezdravým mysticismem, který zapomíná na napětí mezi Bohem a člověkem a v mystickém opojení toto napětí zrušuje.*“

Chceme-li poznat podstatu Ducha svatého, musíme si položit dvě zásadní otázky:

- 1) Je Duch svatý OSOBOU?
- 2) Je Duch svatý BOHEM?

B. Je Duch svatý osobou?

Pro kladnou odpověď na tuto otázku existují dva zásadní důvody:

1. Je osobou, protože má atributy osob, jimiž jsou vědomí (intelekt), vůle a city (emoce).

2. Je osobou, protože je rovnocenný Otci a Synu, kteří jsou osobami.

1. Atributy osoby

Vědomí (intelekt)

Duch svatý radí (Iz 11,2), dává moudrost (Iz 11,2), inspiroval Písmo (Sk 1,16; Žd 3,7; 10,15; 1Pt 1,11), přimlouvá se (Ř 8,26), ví a zná (Iz 11,2; 1K 2,11), má mysl (Ř 8,27; 1K 2,10–13), připomíná (J 14,26), poskytuje pravdu (J 14,17.26; 15,26; 16,13; 1J 4,6), mluví (Sk 8,29; 10,19; 11,12; 13,2; 28,25; Zj 2,7–3,22), učí (L 12,12; J 14,26; 1K 2,13; Žd 9,8), svědčí (J 15,26; 1J 5,7–8).

Vůle

Duch svatý se potýká s hříšníky (Gn 6,3; Sk 7,51), vede a brání (Sk 16,6–7), rozděluje duchovní dary (1K 12,11, Žd 2,4), ustanovuje strážce (biskupy) (Sk 20,28), dává znovuzrození (J 3,7–8; Tt 3,5), zadržuje satanovo dílo (2Te 2,7).

City (emoce)

Duch svatý prožívá radost (1Te 1,6), je možné ho potupit (Žd 10,29), cítí zármutek nad hříchem (Iz 63,10; Ef 4,30), miluje (Ř 5,5; Ř 15,30; Ga 5,22).

2. Rovnocennost s Otcem a Synem

V Písmu máme několik míst, kde je Duch svatý na stejné rovině zmiňován s Otcem i Synem; např. *Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého...* (Mt 28,19), *Milost Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Svatého Ducha se všemi vámi.* (2K 13,13)

C. Je Duch svatý Bohem?

1. Duch je stejné podstaty jako Syn

Pán Ježíš zaslíbil: *A já požádám Otce a on vám dá jiného Zastávce, aby byl s vámi na věčnost – Ducha pravdy, jež svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť u vás zůstává a ve vás bude.* (J 14,16–17)

V tomto textu je třeba si povšimnout slova jiný (ve spojení jiný Zastávce). V řeckém originále je užito slovo ἄλλος (allos). Teolog James Montgomery Boice k tomuto slovu píše: „*V řečtině existují pro slovo jiný dva různé výrazy. Je to allos, které je použito v uvedeném verši (znamená ‚jiný – právě takový jako ten první‘), a heteros (s významem naprosto odlišný). Poněvadž se v tomto textu objevuje slovo allos, a nikoli heteros, Ježíš zde říká, že učedníkům pošle osobu právě takovou, jakou je on sám, tj. Někoho, kdo je plně Bohem.*“

2. Duch je ztotožněn s Bohem

V 5. kapitole Skutků Petr ve své promluvě k Ananiášovi hovoří střídavě o Duchu svatém a Bohu jako o týchž adresátech

Ananiášova lhaní: Petr řekl: „Ananiáši, proč Satan naplnil tvé srdce, že jsi lhal Duchu Svatému a dal jsi stranou část z výtěžku za to pole? Dokud zůstávalo neprodané, což nebylo tvé? A když jsi je prodal, což nebylo v tvé moci, co uděláš s penězi? Proč ses ve svém srdci rozhodl k takové věci? Nelhal jsi lidem, ale Bohu. (Sk 5,2–4)

3. Duch svatý je ztotožněn s Hospodinem Starého zákona

V Novém zákoně je několik citátů ze Starého zákona, kde je připsáno Duchu svatému jednání, které činí ve Starém zákoně Hospodin. Například:

- Žd 3,7n *Proto, jak praví Duch Svatý: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce...*

- Ž 95,7n *Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako v Meribě, jako v den Massy v pustině, kde mě vaši otcové pokoušeli...*

Podobné dvojice jsou např. Iz 6,8–10 a Sk 28,25–27 či Jr 31,33–34 a Žd 10,15–17.

4. Duch svatý má božské vlastnosti

- Věčnost (Žd 9,14 – ...*krev Krista, který skrze věčného Ducha sebe samého obětoval neposkvrněného Bohu...*)

- Vševědoucnost (J 16,13 – *Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy;* Iz 40,13; 1K 2,10–11)

- Všemohoucnost (L 1,35 – *Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní...*)

- Všudypřítomnost (Ž 139,7–10 – *Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tváří? Vystoupím-li na nebesa, tam jsi ty. Ustelu si v podsvětí, jsi i tam. Když se vznesu na křídlech jitřenky a usadím se za koncem moře, i tam mě bude provázet tvá ruka, tvá pravice se mě chopí;* Jr 23,24)

5. Duch svatý koná skutky, které může činit jen Bůh

- Stvoření (Gn 1,2; Jb 26,13; Jb 33,4)
- Inspirace Písma (1Pt 1, 20–21 – *Neboť proctví nikdy nebylo proneseno z lidské vůle, nýbrž unášení Duchem Svatým mluvili lidé poslaní od Boha.*)
- Vzkříšení (Ř 8,11 – *Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá.*)
- Znovuzrození (J 3,5–8; Tt 3,5)
- Posvěcení (2Te 2,13; 1Pt 1,2)

D. Co dělá Duch svatý?

Když se s někým seznamujeme, ptáme se obvykle – jak se jmenujete, co děláte? Stejně tak pokud chceme poznat Ducha svatého, je podstatné ptát se, kým je a co dělá.

1. Oslavuje Krista a zjevuje Krista

Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít. On mne oslaví, neboť z mého vezme a oznámí to vám. (J 16,13)

Zjevení Krista skrze Ducha svatého má trojí charakter:

- a) historický charakter (J 16,13: *uvede Vás do veškeré pravdy;* J 14,26: *připomene Vám všechno, co jsem Vám řekl*) – ten je podstatným rysem evangelii.

- b) vyučující charakter (J 16,14: *bude zvěstovat, co přijme ode mne;* J 14,26: *ten vás naučí všemu*) – ten je podstatným rysem epištol.

- c) prorocký charakter (J 16,13: *oznámi to, co má přijít*) – ten je podstatným rysem Zjevení

Duch svatý nám nejen dal Písmo, ale také nás uschopňuje Písmu porozumět

a uvěřit. Luther řekl: „Žádný člověk neuvidí ani jedno jediné písmeno v Písmu, pokud nemá Ducha Božího. Všichni mají zatemnělé srdce, takže byt' vidí a myslí si, že i rozumí tomu, co v Písmu stojí, nic z toho neberou vážně ani nic nevědí. Na poznání celého Písma nebo jakékoliv jeho části je totiž potřebný Duch.“

2. Přitahuje lidi ke Kristu (spasení)

Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha; neboť Duch zkoumá všechno, i Boží hlubiny. Vždyť kdo z lidí ví, co je v člověku, než duch člověka, který je v něm? Tak ani Boží věci nezná nikdo, jen Duch Boží. A my jsme nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom věděli, co nám Bůh daroval. O tom také mluvíme — ne však slovy, kterým vyučuje lidská moudrost, ale těmi, jimiž vyučuje Duch svatý; duchovní věci vysvětlujeme duchovními slovy. Duševní člověk však nepřijímá věci Ducha Božího, neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně. Duchovní člověk však posuzuje všechno a sám není od nikoho posuzován. Neboť kdo poznal Pánovu mysl, která mu dá porozumět? My máme mysl Kristovu. (1K 2,10n)

3. Formuje v nich Kristův charakter, vede a zmocňuje je ke službě

Duch svatý v nás v procesu posvěcení formuje Kristův charakter, abychom nesli ovoce Ducha; zároveň nás zmocňuje ke službě tím, že udílí duchovní dary

Avšak to všechno působí jeden a týž Duch, který rozděluje (duchovní dary) každému jednotlivě, jak sám chce. (1K 12,11)

E. Jaký to má význam pro náš osobní život?

Význam poznání osoby a díla Ducha svatého můžeme sami ve svých živo-

tech zkoumat na základě hlubokých otázek, které zformuloval anglikánský teolog James Innell Packer († 2020). Napsal: „Ctíme Ducha svatého tím, že uznáváme jeho dílo a spoléháme se na něj? Nebo Ducha svatého podceňujeme tím, že na jeho dílo nedbáme? Pak totiž zneuctíváme nejen Ducha, ale také Hospodina, který jej poslal. Jak na tom jsme v oblasti své víry? Uznáváme autoritu Bible – pro rockého Starého zákona a apoštolského Nového zákona – kterou Duch inspiroval? Čtíme a nasloucháme Bibli s úctou a otevřeným srdcem, jak si to Boží slovo zasluhuje? Jestliže tak nečiníme, znevažujeme Ducha svatého. Jak na tom jsme ve svém životě? Vztahujeme autoritu Bible na svůj život a žijeme podle ní bez ohledu na to, co proti ní lidé třeba namítají? Uznáváme při tom, že Boží slovo nemůže být jiné než pravdivé a že Bůh skutečně myslí vážně to, co řekl, a že tomu dostojí? Jestliže tak nečiníme, znevažujeme Ducha svatého, který nám Bibli dal. Jak vypadá oblast našeho svědectví? Máme na paměti, že pouze Duch svatý sám svým svědectvím může prokázat pravost našeho svědectví? Očekáváme na něj, že to učiní, a důvěřujeme mu v tom? Prokazujeme opravdovost své důvěry – jak to činil Pavel – tím, že se vystříháme úskoků lidské chytrosti? Jestliže tak nečiníme, znevažujeme Ducha svatého. Můžeme snad pochybovat o tom, že současná vyprahlost života církve je Božím soudem nad námi pro způsoby, jakými jsme znevažili Ducha svatého? A jakou máme v takovém případě naději, že tato vyprahlost bude odstraněna, dokud se ne naučíme ve svém smýšlení, modlitbách a jednání ctít Ducha svatého?“

Daniel Spratek

Zkrácená verze semináře z letošní konference Resolved

Duch svatý ve Starém zákoně až do Letnic

V českých překladech Bible se jako *duch* překládá hebrejské slovo *ruach* a řecké slovo *pneuma*. Ruach však označuje nejen ducha (Božího i lidského), ale například i vítr (Ex 10,13), dech (Jb 15,30) nebo projevy Bohem dané síly. Konkrétní význam slova ruach pak musíme určit podle kontextu. Ve Starém zákoně se slovo ruach vyskytuje 378 krát, ale jen 79 výskytů se vztahuje na Ducha svatého. V Novém zákoně najdeme slovo *pneuma* 379 krát, z toho ve 245 případech označuje Ducha svatého. Ve Starém zákoně se píše většinou o Duchu Hospodinovu nebo Duchu Božím. Duch svatý je zmíněn jen na dvou místech (Ž 51,13 a Iz 63,10–11).

1. Činnost Ducha svatého ve Starém zákoně

a) Podílel se při stvoření

Duch svatý měl aktivní roli při stvoření světa, podílel se na celkovém uspořádání vesmíru a na stvoření nebeských těles. *Hospodinovým slovem byla učiněna nebesa a dechem jeho úst všechen jejich zástup.* (Ž 33,6)

Duch je také původcem života, účastní se dávání života člověku i zvířatům. *Hospodin Bůh vytvořil člověka z prachu ze země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší.* (Gn 2,7) *Učinil mě duch Boží, při životě mě zachová dech Všemohoucího.* (Jb 33,4)

b) Podílel na zjevení a zaznamenání Boží zvěsti člověku

Duch svatý promlouval k lidem skrze proroky. *Avšak já jsem plný moci Ducha Hospodinova, práva a udatnosti, abych*

oznámil Jákobovi jeho přestoupení a Izraeli jeho hřích. (Mi 3,8)

Bůh si povolával proroky, které zmocnil svým Duchem, aby lidem předali jeho zvěst. *Posílal jim proroky, aby je obrátili zpět k Hospodinu. Varovali je, ale oni neposlouchali. A Duch Boží vyzbrojil Zekarjáš, syna kněze Jójady. Postavil se před lid a řekl jim: Toto praví Bůh: Proč přestupujete Hospodinovy příkazy? Neuspějete! Protože jste opustili Hospodina, on opustí vás. Spikli se proti němu a na nádvoří Hospodinova domu na něj z králova příkazu házeli kamení.* (2Pa 24,19–21) Proroci většinou lidem sdělovali Boží napomenutí a výstrahu, konfrontovali je s jejich hříchem a vedli je k pokání. Žel, většina posluchačů na Boží varování skrze proroky nereagovala.

Apoštol Petr potvrdil, že proroci jednali z popudu Ducha svatého jako jeho nástroje. *Neboť proroctví nikdy nebylo proneseno z lidské vůle, nýbrž uinášení Duchem Svatým mluvili lidé poslaní od Boha.* (2Pt 1,21)

V Novém zákoně je také na více místech potvrzeno, že Duch svatý promlouval skrze pisatele Starého zákona. Například sám Ježíš potvrdil, že Žalm 110 napsal král David inspirovaný Duchem svatým. *Řekl jim: „Jak to tedy, že ho David v Duchu nazývá Pánem, když praví: Řekl Pán mému Pánu: Sed po mé pravici, dokud tvé nepřátele nepoložím za podnož tvých nohou? Jestliže ho tedy David nazývá Pánem, jakpak je jeho synem?“* (Mt 22,43–45) *Davidův žalm. Výrok Hospodinův mému pánu: Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.* (Ž 110,1)

Apoštol Pavel potvrdil, že Duch svatý promlouval skrze proroka Izajáše. *Byli mezi sebou rozděleni a začali se rozcházet, když Pavel řekl jedno slovo: „Dobře*

promluvil Duch Svátý k vašim otcům **skrze proroka Izaiáše**: *„Jdi k tomuto lidu a řekni: Vskutku uslyšíte, a jistě nepochopíte, ustavičně budete hledět, a určitě nevidíte. Neboť srdce tohoto lidu otupělo, stali se nedoslýchavými a své oči zavřeli, aby snad očima neviděli a ušima neslyšeli, srdcem nepochopili a neobrátili se a já je neuzdravil.“* (Sk 28,25–27) *I řekl: Jdi a řekni tomuto lidu: Stále poslouchejte ale nebudete rozumět, stále hledte ale nebudete znát. Učiň srdce tohoto lidu tučným a jeho uši zacpi a jeho oči zalep, aby očima neviděl a ušima neslyšel a jeho srdce nerozumělo, neobrátil se a já ho neuzdravil.* (Iz 6,9–10)

c) Uschopňoval vůdce Božího lidu

V době Starého zákona bylo největší kvalifikací potřebnou k vedení Božího lidu přítomnost Božího Ducha. *Hospodin řekl Mojžíšovi: Shromáždí mi sedmdesát mužů z izraelských starších, o kterých víš, že jsou staršími lidu a jeho správci. Vezmi je ke stanu setkávání, aby se tam s tebou postavili. Sestoupím a budu tam s tebou mluvit. Vezmu z Ducha, který je na tobě, a vložím ho na ně. Ponesou břemeno lidu s tebou a neponeseš ho ty sám.* (Nu 11,16–17) *A Duch Hospodinův vyzbrojil Gedeóna. Ten zatroubil na beraní roh a Abíezerovci se za ním shromáždili.* (Sd 6,34)

2. Rozdíly v působení Ducha svatého před Letnicemi a po nich

V době před Letnicemi se působení Ducha svatého omezovalo téměř výhradně na izraelský národ. Určitým způsobem sice přebýval v celém národě (Iz 63,10–14), ale s některými jednotlivci měl užší vztah. Ve Starém zákoně čteme, že v některých lidech Boží Duch přebýval (Gn 41,38; Nu 27,18, Da 4,5), na některé se

stoupil (Sd 3,9–10; 1S 16,13; 2Pa 15,1) a jiné naplnil (Ex 31,2–5). Před Letnicemi nedocházelo k obecnému usvědčování, naplňování a zmocňování, zapečetění a křtu Duchem svatým. Neexistovala také záruka stálé přítomnosti Ducha svatého v člověku, kdy některým lidem byl Duch svatý odňat (Sd 16,20; 1S 16,14). Přítomnost a působení Ducha svatého v člověku nebyly spojeny se spasením, nebyly dokladem spasení.

Před Letnicemi Duch svatý navštívil, naplnil a zmocnil jen několik jedinců. Neexistovalo obecné vylití Ducha svatého na celý Izrael. K tomu došlo až o Letnicích. *Všichni byli naplněni Duchem Svátým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. (...) Ale toto je to, co je řečeno skrze proroka Jóela: „I stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na každé tělo; vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starci budou mívát sny.“* (Sk 2,4.16–18)

O rozdílném přebývání Ducha svatého v Božím lidu v době před Letnicemi a po nich hovořil i Pán Ježíš svým učedníkům krátce před svým ukřižováním. *A já požádám Otce a on vám dá jiného Zastávce, aby byl s vámi na věčnost – Ducha pravdy, jež svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť u vás zůstává a ve vás bude.* (J 14,16–17) V době před Letnicemi Bůh přebýval uprostřed svého lidu (Ex 25,8; Ex 29,45; Lv 26,12). Symbolem Boží přítomnosti byla svatyně. Po Letnicích přebývá Duch svatý nejen uprostřed Božího lidu (církve), ale v každém věřícím (1K 3,16–17; Ef 2,19–22; Ř 8,11).

Pokud bychom to shrnuli, tak v době před Letnicemi Duch svatý působil jen v některých jednotlivcích, zejména vůdcích Izraele, jeho přebývání v člověku

mohlo být dočasné a nebylo nezbytnou součástí spasení. Duch svatý většinou dával sílu a schopnosti ke službě a k plnění zvláštních úkolů. Po Letnicích dostávají Ducha svatého všichni znovuzrození křesťané, přebývá v nich trvale a jeho přítomnost je spojena se spasením (Ř 8,9). Duch svatý udržuje pospolu všeobecnou církev, dává křesťanům sílu a vše potřebné ke zbožnému životu a k tomu, abychom přinášeli ovoce služby.

Dvě výzvy na závěr

Jako novozákonní věřící máme velkou výsadu, že máme Ducha svatého, který v nás přebývá, vede nás, usvědčuje nás z hříchu, dosvědčuje nám, že jsme Božími dětmi. Můžeme na svých životech zakoušet naplnění starozákonních proctví. Nechme se Duchem svatým vést, nechme se jím formovat k obrazu Krista, nezarmucujme Ducha svatého.

Pokud někdo ještě nemá jistotu spasení, není Božím dítětem a Duch svatý v něm nepřebývá, ale slyší Boží volání a uvědomuje si svou hříšnost a ztracenost, může i dnes přijít k Bohu, vyznat mu své hříchy, poprosit jej o očistění a přijmout i pro sebe oběť Pána Ježíše. Jen skrze Pána Ježíše můžeme být ospravedlněni, získat pokoj s Bohem a obdržet dar Ducha svatého. *Proto, jak praví Duch Svatý: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezavrhujte svá srdce... (Žd 3,7–8)*

Martin Tomala

Zkrácená verze semináře z letošní konference Resolved

Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. (Ř 8,26–27)

Někteří křesťané se domnívají a vyvozují z tohoto textu z listu Římanům, že modlit se v Duchu znamená modlit se v jazycích nebo v nějakém zvláštním modlitebním jazyce. Snaží se tvrdit, že slovní spojení *nevyslovitelné lkání* nebo *vzdechy, které nelze vyjádřit slovy* (ČSP) mají znamenat modlitbu v jazycích. Avšak text říká, že je to Duch, který se takto přimlouvá. O učednících a ostatních není nikde psáno, že *vzdychají* v jazycích, oni v jazycích mluvili. Slovo *vzdychání* či *lkání* označuje dílo Ducha svatého, který se za nás přimlouvá v těžkých situacích, kdy prostě nevíme, za co nebo jak se máme modlit?

Co tedy znamená modlit se v Duchu svatém?

Kdybychom to chtěli říct zcela stručně a výstižně: Modlitba v Duchu znamená modlit se ve stejném duchu, za stejné věci a ve stejném jménu jako Duch svatý.

A. Především to znamená modlit se podle Boží vůle:

1. Je to modlitba v **souladu s Božím slovem**

Modlit se v Duchu znamená modlit se v souladu s Božím slovem, které Bůh inspiroval. On nemluví dvojím hlasem. Nikdy nás nepohne k tomu, abychom se modlili za něco, co není schváleno Písmem. *Ale Přimlouve, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí*

všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (J 14,26)

H. W. Frost k tomu napsal: „Mezi Duchem, Slovem a modlitbou existuje nerozlučné spojení, které naznačuje, že Duch bude vždy vést své svaté k tomu, aby se hodně opírali o Slovo, a zejména o Boží zaslíbení ve Slově... To vysvětluje skutečnost, že velcí modlitebníci byli vždy velkými studenty Slova.“

Základním předpokladem pro modlitbu v Duchu je setrvání v Kristově slově: *Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, proste, oč chcete, a stane se vám.* (J 15,7)

2. Modlitba v Duchu je modlitba, jejímž nejvyšším cílem je **Boží sláva**, a teprve v druhotném smyslu je to požehnání pro nás nebo pro druhé. To pro nás není přirozené, neboť máme přirozený sklon starat se spíše o své vlastní zájmy a slávu. Duch svatý nám v této slabosti pomůže a předá nám motivaci k tomu, abychom přesunuli svůj střed pozornosti od sebe k Bohu.

Apoštol Jakub upozorňuje, že naše nesprávné zaměření a motivy mohou být důvodem nevyslyšených modliteb – jde nám o naše vášně, chtíče, vlastní touhy: *Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně.* (Jk 4,3)

Naopak apoštol Jan píše: *Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí.* (1J 5,14)

V tom spočívá tajemství vítězné modlitby – modlit se pod přímým vlivem Ducha svatého, jehož prosby za nás a skrze nás jsou vždy v souladu s Božím záměrem, a tudíž jsou s jistotou vyslyšeny. John Stuart Holden k tomu napsal: „Modlitba v Duchu svatém není nic jiného než spolupráce s Boží vůlí a taková modlitba je vždy vítězná. Kolik je křes-

ťanů, kteří se neumějí modlit a kteří se snaží svým předsevzetím, či vstupem do modlitebních skupin vypěstovat v sobě *svaté umění přímlyvy*, a to vše bezvýsledně. Zde je pro ně a pro všechny jedině tajemství skutečného modlitebního života: *Budte naplněni Duchem*“... – smýšlejte stejně jako Boží duch.

B. Modlitba v Duchu znamená také pomoc Ducha při modlitbě:

Problémem člověka, který nežije podle Ducha, je chronická nechuť a neochota modlit se, stejně jako naše neznalost toho, jak se správně modlit. Překonání tohoto problému není možné bez služby Ducha svatého v našich srdcích.

Slabost a nedostatečnost v umění modlitby nejsou pro Boha překvapením. Nikdy nezamýšlel, aby modlitba byla ponechána na našich vlastních schopnostech bez jeho pomoci. Proto nám dal Ducha svatého, aby poučoval, inspiroval a osvěcoval naše srdce a mysl. Bez jeho pomoci bychom se pravděpodobně nikdy nebyli schopni správně modlit. Jak nám Duch svatý může konkrétně při modlitbě pomáhat?

1. Duch nám poskytuje zkušenost, že jsme byli **přijati jako Boží děti** a vzbuzuje tím důvěru v Boží přítomnost a svobodu přístupu k němu: *Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče.* (Ga 4,6) To je pro nás obrovské povzbuzení. Bůh není vzdálený, někdo neznámý. Je to náš otec. Možná máte tu zkušenost, že děti jsou v přítomnosti chápajícího a milujícího otce nespoutané. A takoví můžeme být z Boží milosti i my v našich modlitbách. Přicházíme s probuzeným pocitem důvěry a úcty. Duch také vdechuje našim modlitbám odvážný život – svatou odvahu, která se

v Boží přítomnosti dovolává Božích zaslíbení.

2. Pomáhá nám v **nevědomosti naší mysli** a ve slabostech našeho těla. *Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit...* (Ř 8,26) Překážkou v modlitbě může být naše neznalost, jak a za co se máme modlit. Ne vždycky si musíme být jisti, zda se modlíme správně. Duch svatý je právě ten, kdo nám osvětluje Písmo a podněcuje nás, abychom se modlili správným způsobem.

Ve zmíněném verši Pavel jasně vysvětluje, proč při modlitbě potřebujeme pomoc Ducha svatého. Je to z důvodu naší nevědomosti. Kvůli své pýše si možná neradi přiznáváme, že ve skutečnosti toho nevíme tolik, kolik si myslíme.

Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží. (1K 2,11) Je to Duch Boží, který nám zjevuje pravdu. Je to on, kdo může očistit naše touhy a usměrňuje je k Boží vůli, neboť jen on zná a může vykládat Boží vůli a záměr.

3. Duch svatý přijímá **naše kolísavé a nedokonalé** modlitby, přidává k nim kadidlo Kristových zásluh a uvádí je do podoby přijatelné pro našeho nebeského Otce. *Jiný anděl předstoupil se zlatou kadidelnicí před oltář; bylo mu dáno množství kadidla, aby je s modlitbami všech posvěcených položil na zlatý oltář před trůnem.* (Zj 8,3) Duch přijímá naše nedokonalé modlitby a vlévá do něj správný význam – Boží kadidlo, které proměňuje naše různým způsobem narušené modlitby na vůni, která je přijatelná pro Boha.

4. Na věřícího, který citlivě kráčí ve společenství s ním, klade zvláštní **břemena modlitby**. Takové břemeno, někdy nesnesitelné, bylo kladeno na proroky. Často byli schopni získat úlevu jen skrze

dlouhou a upřímnou modlitbou. O jedné takové zkušenosti se zmiňuje Daniel 10,2–3: *V těch dnech jsem já, Daniel, truchlil po celé tři týdny. Chutný chléb jsem nejedl, maso a víno jsem nevzal do úst, ani jsem se nepotíral mastí až do uplynutí celých tří týdnů.* Odpověď na tuto modlitbu přišla v pravý čas – v Boží čas.

Měli jste nebo máte taková modlitební břemena? Pak můžeme následovat i výzvu apoštola Pavla: *V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne.* (Ef 6,18) Duch svatý klade na nás modlitební břemena a vede nás k vytrvalosti v modlitbě.

Štěpán Rucki

Zkrácená verze semináře z letošní konference Resolved

Na čí spravedlnost spoléháme?

Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6)

Tento biblický verš zcela zřetelně a jednoznačně ukazuje, kým Pán Ježíš Kristus je. Ten jediný a jedinečný, skrze kterého je každý, kdo v něj věří, smířen s Bohem a smí přebývat v Boží přítomnosti. To se týká jak současného života, tak toho budoucího ve věčnosti.

Je smutné, že absolutistické (kategorické) vyjádření z úst samotného Pána Ježíše je pro většinu lidí nepřijatelné. V dnešní postfaktické a hodnotově irelevantní době tvrdit, že Kristus je ta jediná cesta, pravda a život, je dost odvážné a radikální! Přece dnes existuje nespočet

jiných tzv. cest, pravd a užívání si života. Dalším problémem je otázka ospravedlnění, kterého člověk může před Bohem dojit, a to jen skrze Pána Ježíše Krista. Mnoho lidí si myslí, že pokud už nějaký Bůh existuje, tak se před ním po smrti nějak obhájí. Přece nekradou, nezabíjejí, žijí spořádaným způsobem života a dobrých skutků mají více než těch špatných.

Jak pravdivá jsou slova apoštola Pavla: *Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili. Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.* (Ř 10,3–4) Podobně píše Pavel sboru Filipským: *...abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře,...* (F 3,9)

Na podobně uvažující a vyjadřující se lidí není problém dnes narazit. A nejen ve svém okolí. Zajímavou zkušenost jsme zažili se skupinkou přátel letos v květnu v Izraeli. Měli jsme příležitost mluvit s vícero Židy i Araby o Bohu a Pánu Ježíši. Výsledek všech rozhovorů je možné shrnout do vyjádření apoštola Pavla v citovaných biblických verších. To znamená snaha uplatnit před Bohem vlastní spravedlnost na základě života naplněného konáním dobrých skutků.

Dva příklady. Při návštěvě bahaiských zahrad v Haifě jsme se dali do řeči s jednou paní, která zde byla zaměstnána. Poprosili jsme ji, aby nám něco pověděla o Bahá'í náboženství. Ačkoliv nebyla příslušnicí této víry, bylo vidět, že tomuto náboženství fandí. Zajímalo nás, zda je židovka a jak jde dohromady judaismus a bahajismus. Odpověď byla překvapivá. Židovkou je jen podle krve. Její vírou je žít dobře a být dobrým člověkem, a to není v rozporu s jedním ani druhým.

O něco později při večerní procházce pod zahradami nás oslovila jedna slečna, kterou přilákala česká řeč. Nás překvapilo, že Běloruska s židovskými kořeny, která uměla perfektně česky (studovala v Česku) byla členkou Bahá'í víry. Uvěřila díky své mamince židovce! Ve velice otevřeném rozhovoru jsme se zajímali, proč ji bahajismus oslovil a v co věří? Dověděli jsme se, že je vlastně jedno v koho věříme, důležité je být dobrým člověkem. Měli jsme také příležitost povědět jí o Pánu Ježíši jako té jediné cestě k Bohu. Na otázku, zda jí nevádí naše radikální vyznání, že k Bohu lze přijít jen skrze Ježíše Krista, odpověděla, že nikoli. Je důležité, aby každý byl spokojen s tím, v co a jak věří – je to věc každého člověka.

Je s podivem, jak se během staletí lidské srdce nemění. Každý si vždy hledá a vymyslí svoji vlastní spravedlnost. Pokud člověk věří v Boha, tak hledá způsob, jak si vlastními silami zasloužit Boží přízeň a spasení. Pokud v Boha nevěří, tak je jeho filozofií víra v lidské dobro – být dobrým člověkem je nejvyšší metou, cílem. V tomto případě je sám jednotlivec tím, kdo posuzuje, co je dobré a co špatné. V případě náboženského člověka, je posuzovatelem Bůh nebo *nadpřirozeno*. Zde takový jedinec jen doufá, že jeho dobré skutky budou na pomyslné váze těžší než ty zlé. Jak zoufalé a klamné je lidské uvažování!

Znovuzrozené Boží dítě nežije ve vakuu a občas se může nakazit podobným uvažováním. Také já si musím dávat pozor na to, abych si nevytvářel vlastní spravedlnost. Také já musím mít každodenně na paměti slova apoštola Pavla: *...abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře,...*

(F 3,9). Díky Bohu za Ducha Svatého, který nám byl dán a skrze kterého máme neustálé obecenství s Otcem a Pánem Ježíšem Kristem! Nic si nemůžeme zasloužit, jen přijímat od Boha a předávat dál.

Jaroslav Rusz

Florence Youngová

Dětství

Florence Youngová byla misionářka, která se narodila v roce 1856 na Novém Zélandu. Její rodiče byli křesťané původem z Anglie, kteří se rozhodli emigrovat na Nový Zéland. Patřili k hnutí Plymouthských bratří. Otec byl farmář, a tak Florence své dětství strávila na farmě. Farma byla vzdálená od města, a proto nechodila do školy. Rodiče ji vyučovali sami doma. Formální vzdělání získala až díky dvěma letům na internátní škole v Anglii. V osmnácti letech během jednoho modlitebního setkání si uvědomila, že není připravena na Kristův druhý příchod. Následně k ní promluvil verš z Izajáše: Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenou. Tento verš jí přinesl pokoj a pocítila velkou lásku k Ježíši. Poté se nechala pokřtít.

Kanakové

Po smrti svých rodičů se v roce 1882 přestěhovala do státu Queensland v Austrálii, kde její bratři provozovali plantáž cukrové třtiny. Tam začala vnímat touhu přinášet druhým lidem evangelium. Nevěděla však, jak začít. Záhy si uvědomila, že na plantáži žije přibližně osmdesát pracovníků, kteří pocházeli

ze Šalamounových ostrovů a Vanuatu. V Austrálii je nazývali Kanakové. Mluvíli různými jazyky. Jejich společnou řečí byla tzv. pidžin angličtina. Florence začala tyto lidi zvat na biblická setkání, kde jim vysvětlovala evangelium a učila je číst pomocí Nového zákona napsaného velkým písmem. K vysvětlení pojmu vzkříšení například použila kuklu motýla. Ve stejném čase rovněž začala vést ve škole biblické lekce pro děti osadníků. Její práce začala přinášet první ovoce. Nedělních setkání se účastnilo osmdesát Kanaků, někteří se obrátili a přijali křest. Florence se rozhodla nazvat tuto službu Queensland Kanaka Mission. K této službě se pak přidali další lidé, kteří pracovali na jiných plantážích.

Čína

V roce 1890 se Florence účastnila konference, na níž byl i Hudson Taylor, známý misionář z Číny. Během jeho kázání Florence vnímala povolání jet do Číny jako misionářka. V následujícím roce již byla pevně přesvědčená, že její budoucnost je v Číně. Vedení misie mezi Kanaky předala své švagrové a přihlásila se do misijní organizace China Inland Mission vedené Hudsonem Taylorem. Do Číny dorazila v červnu 1891. Začátky byly velmi složité – nemoci, obtížný jazyk, nenávisť místních vůči cizincům a zcela odlišný způsob života. To vše v ní vzbuzovalo strach a otázky, zda rozhodnutí jet do Číny bylo správné. Postupně si však začala zvykat a po necelých dvou letech již vedla jednu misijní stanici. O rok později dostala za úkol založit další misijní stanici v len-Shan. Tam však narazila na odpor místního mandarína a musela odjet pryč, hrozilo jí totiž nebezpečí. Po této události se setkala s Hudsonem Taylorem, který jí doporučil vrátit se zpět

do Austrálie. Florence se totiž dozvěděla o problémech ve vedení misie mezi Kanaky.

Návrat do Austrálie

Po návratu ustanovila poradní sbor, který pomáhal v organizačních záležitostech misie. Rovněž začala intenzivně pracovat na získávání dalších pracovníků. Poté se vydala na Nový Zéland. Potřebovala si odpočinout po náročném období v Číně. Na Novém Zélandu spolu s další misionářkou zorganizovala několik úspěšných setkání, kde mluvily o misijní práci v Číně. Do Austrálie se vrátila odpočinitá a připravená k další službě. Za několik měsíců se konaly bohoslužby, kterých se účastnilo dvě stě Kanaků. Po kázání bylo sto padesát z nich pokřtěno. Nyní Florence viděla, že misie funguje dobře a přináší duchovní ovoce a přišel čas, aby se rozhodla, jaký bude její další krok.

Opět Čína

Po zralé úvaze se rozhodla v roce 1897 vrátit do Číny. Tam jí bylo svěřeno vedení misijní stanice v An-ren. Vzhledem k častým nedorozuměním s místními byla práce opět velmi náročná. Přinášela však duchovní ovoce. V roce 1899 vypuklo v Číně tzv. Boxerské povstání, kdy mezi jiným císařovna vydala edikt, který nařizoval vyhlazení všech cizinců. Tehdy začalo hrozné pronásledování, které mělo za následek smrt několika desítek zahraničních misionářů i tisíců čínských křesťanů. Florence musela opustit misijní stanici v An-ren a v roce 1900 se vrátila zpět do Austrálie.

Nový směr

V Austrálii se dozvěděla o velkém rozvoji misie mezi Kanaky. Byla otevřena

další tři misijní střediska a v celé oblasti bylo těžko najít Kanaka, který se neučil číst Bibli. Změna nastala po rozhodnutí australské vlády, jež nařizovala návrat všech Kanaků na jejich rodné ostrovy. Tehdy Florence začala přemýšlet, jak by mohla podporovat křesťany po jejich návratu na ostrovy, kde byl stále ještě praktikován kanibalismus a čarodějnictví. Úkol to nebyl lehký. Misijní práce na ostrovech v Melanésii byla velmi nebezpečná, především kvůli nemocem, jako např. malárie. Navzdory tomu se na misijní konferenci rozhodlo, že vznikne nová misijní stanice na Šalamounových ostrovech.

Šalamounovy ostrovy

V březnu 1904 Florence spolu s dalšími misionáři podnikla první cestu na Šalamounovy ostrovy, konkrétně na největší ostrov Malaita. Navštívili tamní křesťany, kteří se obrátili během pobytu v Austrálii a vyslechli jejich příběhy. Často čelili nepřátelským reakcím místních a hrozila jim smrt. Začátek misijní práce na ostrovech byl opět velmi obtížný. Mezi jiným všichni misionáři onemocněli malárií. Florence a někteří další misionáři se museli vrátit do Austrálie na rekonvalescenci. Jiní misionáři však zůstali a podařilo se jim postavit první misijní dům v Gavutu na ostrově Malaita. Nyní Florence začala ještě intenzivněji pracovat, protože na vlastní oči viděla, co čeká Kanaky po návratu domů. V dalších letech pak podnikla několik výprav na Šalamounovy ostrovy s cílem založit další misijní stanice. Výpravy opět provázela různá nebezpečí, jako mořská plavba v Pacifiku a násilné sklony domorodců. Znovu slyšela smutné příběhy křesťanů, kteří byli zavražděni a snědzeni. Navzdory těmto tragickým událostem se misie

na Šalamounových ostrovech rychle rozrůstala, tisíce domorodců se obracely a nechávaly se pokřtít. V roce 1906 během jednoho setkání v městě Mackay dostala Florence velký peněžní dar určený na stavbu motorové lodě, která významně usnadnila nelehké plavby po Pacifiku. V následujícím roce byla ukončena misie mezi Kanaky v australském státě Queensland, protože Kanakové se dle nařízení vlády vraceli na své domovské ostrovy. Výsledkem toho byla změna názvu organizace na South Sea Evangelical Mission.

Další vzrůst

Práce na Šalamounových ostrovech byla velmi namáhavá a plná nebezpečí. Mnoho křesťanů zemřelo násilnou smrtí, jiní zemřeli na malárii, další vlivem přírodních katastrof. I přesto misie vzkvétala. Florence Youngová nadále podnikala výpravy na Šalamounovy ostrovy a v mezidobí pracovala v australském městě Sydney. Zde zajišťovala potřebné prostředky pro misii, řídila korespondenci a pohovory s kandidáty na misionáře. V roce 1925 vydala svou autobiografii *Perly z Pacifiku*. Na konci knihy shrnula výsledky misijní organizace v období čtyřiceti dvou let své existence: 169 fungujících misijních stanic na Šalamounových ostrovech a 6200 obrátců křesťanů. Poslední cestu podnikla v roce 1926 ve svých sedmdesáti letech. Ve stáří žila ve vesnickém domě poblíž Sydney. I v pokročilém věku nadále podporovala, především modlitebně, práci misie. Zemřela v roce 1940 ve věku osmdesáti tří let.

Shrnutí

Florence Youngová byla nesmělá dívka, která začala svou službu mezi několika

Kanaky na plantáži cukrové třtiny. Díky víře se z Florence stala odvážná misionářka, která sloužila v nejnebezpečnějších místech světa. Její služba přinesla velké duchovní ovoce v Číně a Oceánii.

Životopis Florence Youngové je obzvláště inspirující, protože si Pán Bůh použil obyčejnou ženu s mnoha slabostmi k velkým a neobyčejným věcem.

Stanislaw Rucki

Aktuality ze světa

Slovensko. Synod ECAV přijal v červenci *Biblicko-teologické stanovisko ECAV na Slovensku k otázkam sexuality*. Je dostupné na webu ECAV. Je konzervativně laděné, proto se proti němu veřejně postavil zejména extrémně liberální sbor v Bratislavě-Starém Městě.

ČR. – Evropa. V srpnu se v Praze konala konference Společenství evropských evangelikálních teologů. Sedmdesát účastníků diskutovalo o identitě evangelikálního hnutí v dnešní Evropě.

Evropa. – Rumunsko. Na přelomu srpna a září se rumunském Sibiu konalo valné shromáždění Společenství evangelických církví v Evropě (CPCE/GEKE). Na valném shromáždění se setkali zástupci téměř stovky členských církví, včetně SCEAV. Již předem však odmítly účast na shromáždění maďarské reformované církve působící v Maďarsku a okolních zemích, kde žije maďarská menšina. Vytýkaly nebiblický liberalismus v dokumentu *Gender – Sexualita – Manželství – Rodina*, který byl pro shromáždění připraven a který vedení Společenství odmítlo přes výslovnou žádost maďar-

ských reformovaných z pořadu jednání stáhnout. Již roku 2021 se kvůli liberálním tendencím v CPCE rozhodla tuto organizaci opustit Lotyšská evangelicko-luterská církev.

ČR. Novým biskupem LECAV se stal Ladislav Devečka (*1962); ve funkci nahradil Věslava Szpaka.

ČR. ČCE otevřela 1. 9. 2024 v Brně Evangelické gymnázium. Je čtyřleté s jednou třídou v ročníku; jeho profílace je humanitní.

Řecko. Pravoslavný ekumenický patriarcha Bartoloměj pronesl úvodní projev na mezinárodní klimatické konferenci v severořeckém Kilkisu. Bartoloměj se ekologickými tématy zabývá dlouhodobě, což mu vyneslo přezdívku *Zelený patriarcha*.

Singapur. – Svět. Papež František během své návštěvy v Singapuru řekl, že „všechna náboženství jsou cestami k dosažení Boha“, což vzbudilo v konzervativních katolických kruzích značné pohoršení. Veřejně jej kritizoval například emeritní filadelfský arcibiskup Charles Chaput.

USA. Dne 25. 9. 2024 zemřel ve věku 92 let John Warwick Montgomery, luterský právník, historik a konzervativní teolog, známý zejména pro své apologetické spisy.

Anglie. – Svět. Prohlubuje se propast mezi canterburským arcibiskupem Welbym, který je formální hlavou anglikánů, a představiteli anglikánské církve v Africe a Asii. Dne 21. 10. 2024 arcibiskup v podcastu *Leading* uvedl, že dospěl k poznání, že veškerá sexuální aktivita by měla být prováděna ve vážném, věrném a oddaném vztahu, a to bez ohledu na to, zda jde o vztah heterosexuální nebo homosexuální. Jeho tvrzení je však v rozporu se závaznou rezolucí celo-

světového anglikánského společenství z roku 1998. Konzervativní biskupové, zejména ze zemí třetího světa následně vydali na Den reformace prohlášení, v němž uvedli, že jakékoli podporování nemravnosti podléhá Božímu soudu a vyzvali arcibiskupa k pokání.

SR. Generálním biskupem ECAV na období 2024–2030 byl zvolen stávající biskup Ivan Elko. Získal 82 % hlasů voličů.

ČR. – Vatikán. Premiér Petr Fiala s vatikánským státním sekretářem Pietrem Parolinem podepsali 24. října v Praze česko-vatikánskou smlouvu (konkordát). Smlouvu musí ještě schválit parlament a ratifikovat ji prezident.

USA. Angel studios uvede koncem listopadu do amerických kin film o Friedrichu Bonhoefferovi. Hlavní postavu ztvární německý herec Jonas Dasser.

Svět. – ČR. Tématem Aliančního týden modliteb ve dnech 5. – 12. 1. 2025 jsou vybraná Ježíšova podobenství.

Filipíny. – Svět. Mezinárodní luterská rada (která představuje jakousi konzervativní alternativu ke SLF) chystá v září 2025 na Filipínách svou světovou konferenci. Jejím tématem bude *Jednota v Kristu: Vyznání a spolupráce v roztržitém světě*.

Daniel Spratek

Aktuality z KS

Pobyt pro děti z Ukrajiny. Pobyt se uskutečnil na středisku Karmel v termínu 29. 7. – 2. 8. 2024; organizačně jej zajišťovala Šance podaná ruka; KS přispělo na pokrytí nákladů na pobyt částkou 78 400 Kč.

Pobyt pro seniory. Pobyt seniorů na chatě Lípa se uskutečnil v termínu 2. – 7. 9. 2024. Tématem setkání byl zbožný život, a to na základě textu 2P 1,5–7. Po celou dobu bylo na chatě ubytováno 16 účastníků, další dojížděli na různě dlouhé části programu.

Setkání s manželkami. V pátek 13. 9. 2024 se na Karmelu sešli vedoucí KS a jeho místních společenství spolu s manželkami a dětmi. Svědectvím jim posloužili manželé Renata a Jan Chmielovi z Třince.

Resolved. 7. ročník konference Resolved se uskutečnil ve dnech 4. – 6. 10. 2024 na Karmelu ve Smilovicích. Tématem setkání byl Duch svatý, jeho osoba, role ve spasení a posvěcení člověka a taktéž jeho dary, jimiž vyzbrojuje Boží církve. Hlavním hostem konference byl bratr Štefan Evin, emeritní předseda Církve bratrské na Slovensku. Záznamy z konference jsou na youtubovém kanále XcamPtv.

Programy biblických hodin. Programy na 4. čtvrtletí připravilo místní společenství KS z Třanovic; pojednávají o společensky přijatelných hříších. Programy pro první pololetí roku 2025 se budou věnovat knize Jonáš, Koloským a 11. kapitole Židům; připravuje je pracovní skupina mladých bratří pro přípravu programů biblických hodin.

Odbor mládeže. Ve vedení odboru nahradil bratra Andrzeje Szymeczka bratr Samuel Rusnok.

Šance podaná ruka spustila v říjnu svůj vlastní YouTube kanál.

Festival pěveckých sborů. Festival se uskutečnil v neděli 3. 11. 2024. Letos se poprvé konal v rámci mezinárodního festivalového cyklu *Cithara sancorum*; jeho ředitel Rafał Monita na festivalu pronesl krátký pozdrav. Vystoupily smí-

šené pěvecké sbory z Bystřice a Oldřichovic, mužský pěvecký sbor z Třanovic a Wykszobramski Chór Kameralny; program byl doplněn i varhanními skladbami, které přednesl Krzysztof Musiał z Polska.

Jubilejní koncert dechovky. Koncert ke 100. výročí dechového orchestru z Oldřichovic se uskutečnil 10. 11. 2024 v kulturním domě Trisia v Třinci.

Biblická škola Timoteus zahajuje vyučování 16. 11. 2024; letos je otevřen druhý ročník pro absolventy prvních ročníků z předcházejících let.

Centrální setkání manželských párů (podzimní). Podzimní setkání je naplánováno 23. 11. 2024 na Karmelu. Na téma *Odrazit se společně ode dna* bude hovořit David Poledník. Ve svém slově se bude zabývat úzkostmi, depresemi a psychickými problémy a tím, jak jim mohou křesťanští manželé společně čelit.

Adventní setkání pracovníků je naplánováno na 2. 12. 2024. Biblickým slovem z knihy Nehemjáš poslouží pastor Leszek Czyż z Polska.

Centrální vánoční večírek mládeže se uskuteční v sobotu 14. 12. 2024.

Štěpánské setkání se uskuteční 26. 12. 2024 v Bystřici. Nad otázkou *Má věrnost vůbec smysl?* se bude zamýšlet bratr Lukas Mellwig, v programu vystoupí bystřická skupina El-Roi.

Ústřední konference delegátů se uskuteční 12. 4. 2025; jedná se o konferenci volební.

XcamP 2025. Termín festivalu je naplánován na 19. – 26. 7. 2025. Službu evangelisty přijal bratr Tim Savage, dopolední přednášky proslaví bratr Samuel Rusnok.

Čísla účtů a variabilní symboly. Křesťanské společenství je neziskovou orga-

nizací a ve své činnosti je závislé zejména na darech svých členů a příznivců. Nedostává žádné pravidelné příjmy od státu nebo z ústředí SCEAV. Chcete-li finančně podpořit činnost KS, můžete tak učinit zasláním peněz na bankovní účet, přičemž je možné volbou účtu nebo variabilního symbolu konkretizovat účel, na který má být dar použit. Dárci samozřejmě obdrží potvrzení pro daňové účely. Za všechny dary jménem vedení KS děkujeme.

Číslo hlavního účtu: **2902444021/2010**

Variabilní symboly:

- **684011** – Karmel – investice
- **684081** – BŠP
- **684091** – Vydavatelská činnost
- **123** – Pomoc pro ukrajinské běžence
- **12345** – výkup nevolníků v Pákistánu
- **85000** – bez konkrétního určení (na aktuální potřeby)

Číslo účtu střediska Lípa:

2100149274/2010

Číslo účtu festivalu XcamP:

1725267399/0800

Číslo účtu projektu Srdce pro Afriku:

1147004/2060

Číslo účtu misijních aktivit v Mongolsku:

2501430913/2010

Číslo účtu Šance podaná ruka:

2501321530/2010

Číslo Odboru mládeže (centrální akce a školení dorostu a mládeže):

2301751368/2010

Daniel Spratek

Svědectví z XcamPu

Své svědectví o tom, jak jsem mohla prožívat letošní XcamP, jsem rozdělila do

tří částí: služba v infobudce, čas prožitý s lidmi a pár myšlenek, které mě oslovily.

1. Infobudka

Asi všichni víme, co to infobudka je. Pro takové ujištění, je to budka, kde se dozvíte informace potřebné k vašemu lepšímu fungování na tak velkém festivalu. Kromě sdělování informací jsme například nabíjeli mobily, chystali různé dárečky a poděkování, uplatňovali našeho obchodního ducha a následně se snažili o prodej co nejvíce reklamních předmětů a tak dále. Musím říct, že tato práce respektive služba mě moc bavila. Člověk mohl navázat nové vztahy, vidět, jak kdo reaguje v daných situacích. Co vnímám jako asi největší plus, byl ten pokoj a klid. Celý týden jsem věděla, co mě čeká. Ráno vstát, jít na poradu, sednout k tomu okénku a odpovídat na dotazy. Mezi tím slýchat mnohá slova, svědectví, evangelizace a jen si vychutnávat chvíle s bratry a sestrami, kteří jsou stejně smýšlející a nadšení pro Krista. Takže opravdu jsem si to moc užila.

2. Já a друзі

Jak jsem již zmiňovala, bylo moc milé být s tím svým týmem a prožívat opravdu většinu času s nimi, ale i tak jsem poznala mnohé další. Například byla situace, kdy jsem měla převléct pokoj pro jednu slečnu na izolaci, a právě v průběhu toho jsme si povídaly o životě, škole, o tom, kam chodí do sboru a jak se vůbec dostala k Pánu Bohu. Když jsem měla hotovo, šla jsem cestou zpátky a na chodbě stála paní, která se chtěla ubytovat. Nějak jsme se daly do řeči, podaly si ruce, začaly si tykat a po pár chvílích jsme působily, jako bychom se znaly od nepaměti. Byla to sestra Blanka Ježková, která měla stánek s knihami, založila

vlastní nakladatelství a snaží se ukázat mladým, především dětem, že život s Bohem není nuda. Později mi i ona řekla své svědectví a já jsem jejím slovům naslouchala. Člověk si nemůže ani představit, jak má Pán Bůh vše tak dokonale načasované, a my lidé, i kdybychom se snažili sebevíc, tak situace nikdy takto nenaplánujeme. Tady tyto dva momenty byly jedny z mnoha, ale i tak mi utkvěly v paměti. Samozřejmě jsem potkala kamarády z minulých Xcampů, prohodila s nimi pár slov, ale také prohloubila vztahy nynější. Za nic z toho, co se stalo, za žádnou okolnost ani situaci bych si nechtěla brát zásluhu, protože věřím, že vše, co se odehrálo, měl Kristus pevně ve svých rukou. Tím se přesouvám ke třetímu bodu.

3. Myšlenky, které mě oslovily

Na srdci mám dvě povzbuzení, se kterými se ráda podělím.

1. Neexistuje špatné počasí, jen špatné oblečení.

Je to myšleno metaforicky, a to tak, že neexistuje špatná zkouška, špatná okolnost, ale jen špatný přístup, nasazení, postoj... Toto mě dovedlo k zamyšlení nad svým životem. Kolikrát jsem z tolika věcí nešťastná, možná se ptám Boha: proč? Ale přitom Bůh by nám nedal zkoušku, kterou bychom nezvládli, a ke každé zkoušce nabízí východisko. Je na nás, jak se zachováme. Jestli se budeme litovat, nebo budeme pracovat. Jestli to vzdáme, anebo budeme bojovat. Jestli se vůči Bohu zatvrdíme, anebo jestli se k němu přiblížíme. V Jeremiáši 29,11 je psáno: *Já sám přece vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu váš prospěch, a ne neštěstí, chci vám dát budoucnost a naději.* Minimálně pro mě je tento fakt ujištěním, že na nic na světě

nejsem sama, ale mám mocného a velkého Boha, který má vše pod kontrolou a čeká s otevřenou náručí.

II. Jsi jenom člověk

Tato věta se nás může dotknout, nebo nás někam posunout. Když ji vyslovil letošní evangelista bratr Melwig (stejně jako předešlou myšlenku), tak jsem se pousmála sama nad sebou. Nad tím, že tak často chci, aby se svět točil kolem mě, jsem sobecká s myslí upřenou jinde než na Pána Boha. Ale tento fakt mě dostal. To Kristus musí být středem mého i tvého života. Každý to ví. Známe ty fráze, že Ježíš musí být na 1. místě... Je tomu opravdu tak? My lidé máme mnoho slov, ale jaké jsou naše skutky, naše životy? Jsi jenom člověk, to Kristus je Bohem.

Závěrem bych chtěla říct, že Xcamp mi mnoho dal. I když jsem nemohla být na všech evangelizacích či skupinkách, celý týden ve mně proučila radost, a když nastal poslední večer a já jsem se velmi těžko smiřovala s koncem, byla jsem odhodlaná nejit spát, abych na Xcampu mohla strávit ještě o několik pár hodin více. Jenže jaksi únava vyhrála. Jsem opravdu věčná za celý dobře prožitý týden, plný krásných chvil a okamžiků, na které budu ještě dlouho vzpomínat.

Marika Kotajná

Jak jsem začal sloužit na Xcampu

Bylo to před dvěma lety na podzim po konferenci Resolved, kdy jsem doma řekl: „Ještěže nemám žádnou službu na Xcampu!“ Na druhý den ráno přišel Pavel Kaczmarczyk s tím, že hledají nového šéfa infobudky. Jak se říká, odpíraného chleba největší krajíc. Asi po dvou týdnech, co jsem měl toho brouka v hlavě, a několika rozhovorech jsem tu nabídku přijal. I když jsem pořádně nevěděl,

do čeho jdu. Na paměti jsem měl, že na Hospodina se mohu spolehnout. A se zatajeným dechem jsem šel to toho. Minulý rok jsem se pod vedením Honzy Brtnička dostával do tajů této krásné a náročné služby. Těžko na cvičišti, lehkou na bojišti. A loňský rok, zvláště neděle, cvičila všechny. Díky Pánu za to, že to dopadlo dobře. Máme být připraveni na vše, co může nastat. S touto radou mi byla předána taktovka nad infobudkou.

Ke konci tábora jsem dostal otázku, jak jsem prožil XcamP. Na to jsem s úsměvem odpověděl, že pracovně. Proč pracovně? Protože sloužím v infobudce. Na to reagují lidé dvojím způsobem. Konstatují, že to musí být náročné, a ptají se, co tam všechno děláme. A to mně přivedlo na nápad popsat vám trochu zákulisí služby v infobudce na XcamPu.

Co se tam všechno děje? Není toho málo. Den pro nás začíná v 7 hodin ráno. No! Pokud nějakého účastníka nenapadne nám tuto milou kratochvíli, jako je spánek, zkrátit. Naložíme a odvezeme boxy a teriny na jídlo do jídelny. Pak jdeme na ranní poradu. Vydáváme telefony z nabíječek a přijímáme další. Tiskneme různá oznámení atd. Registrujeme nové účastníky. *Pípáme jídla*, čili jinými slovy provádíme dozor v jídelně. Poté je třeba dojet pro obědy, zajet na nákup, odvézt řečníka na vlak. Dostáváme hlášení, co kde nefunguje. Pak to musíme opravit, popřípadě zařídit adekvátní osobu na opravu. Půjčujeme sportovní vybavení. Řešíme ubytování, reklamní předměty. Povoláváme zdravotníky. A všem, co se nás na cokoli zeptají, musíme odpovědět a poradit. Den pro nás končí pozhasínáním areálu a zamknutím Karmelu. Když se daří, tak ulehne v 1 hodinu ráno. To je tak jeden den v kostce.

Veliké díky patří celému týmu infobud-

ky. Nestojí to na jednom člověku. Děkuji jim za úžasnou a skvělou spolupráci. A už se těším na další.

Děkuji Pánu Bohu za lidi, co chtějí takhle sloužit a pracovat na Božím díle. Možná nemáme tolik z programu jako ostatní. Možná jsme více unavení. I tak vidím požehnání z té naší služby. Jsem rád, že jsme dokázali pomoci každému, kdo za námi přišel.

Zakončím veršem z evangelia Lukáše 10,2: *Žeň je velká, dělníků je však málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.* Žádná služba na Božím díle není marná.

Miroslav Niemczyk

Křesťanský dechový orchestr z Třince-Oldřichovic slaví sto let své existence

---

V letošním roce slaví křesťanský dechový orchestr z Třince-Oldřichovic sté výročí svého založení. Byl založen roku 1924 v rámci (dodnes existujícího) evangelického spolku Křesťanské společnosti. Vystupuje zejména v rámci bohoslužeb a jiných setkání na církevní půdě, ale znají ho i účastníci akcí konaných na veřejných prostranstvích a v kulturních střediscích. Své jubileum oslavila oldřichovická dechovka děkovným koncertem v Kulturním domě Trisia v Třinci v neděli dne 10. listopadu 2024.

Služba dechových kapel se rozšířila v českém protestantském prostředí v první polovině 20. století. Dodnes na Těšínsku existuje několik křesťanských dechovek. Nejstarší z nich je právě dechový orchestr z Třince-Oldřichovic.

U zrodu oldřichovické dechovky stáli v listopadu roku 1924 tři mladí hráči – Josef Kotas, Pavel Mazur a Jan Watach; na prvním veřejném vystoupení interpretovali reformační hymnu *Hrad přepevný jest Pán Bůh náš* od Martina Luthera. Zakladatelé si ve stanovách svého orchestru vytyčili následující poslání: *Výlučným cílem orchestru je služba Bohu podle slov žalmů: 33, verš 2–3; 98, verš 4–6; 150.* Soubor se rychle rozrůstal: Ještě v době meziválečné dosáhl maximálního počtu 37 hráčů. Oldřichovická dechovka neměla nouzi o hráče ani v době komunistického režimu, kdy účast na činnosti křesťanské dechovky

byla spojena s perzekucí ze strany státní moci spočívající například v zastrašování či v neumožnění kariérního růstu či přeřazení na méně kvalifikovanou práci. Dechovka vystupovala na evangelizačních setkáních ve Zlíně na přelomu 40. a 50. let, než tato setkání režim zakázal. Navštěvovala často i křesťanské akce v Čechách a na Moravě, jakož i církevní akce na Slovensku a v Polsku. Dne 11. 10. 1978 oldřichovická dechovka vystoupila na evangelizaci Billyho Grahama v polských Katovicích. Po sametové revoluci se působnost dechového orchestru rozšířila – například v dubnu 1991 podnikl turné po severním Hesensku.

Roku 2010 dechovka nahrála CD *S důvěrou* obsahující 16 skladeb. O tři roky později vystupovala na oslavách 400. výročí Bible kralické v Kralicích. Roku 2018 získal dechový orchestr Cenu města Třince za dlouholetý přínos pro město v oblasti dechové hudby.

Nynější dirigent Jan Kaleta vede dechový soubor od roku 1984. O současném složení dechovky a jejím repertoáru říká: *„V základní sestavě u nás hraje dvacet hudebníků, nejmladšímu je 17, nejstaršímu 64 let. Při koncertech nám pravidelně vypomáhá až sedm externistů. Hrajeme skladby nejrozumnějších žánrů – od instrumentalizace duchovních písní až po koncertní skladby současných autorů.“*

Děkovný koncert se konal v neděli 10. listopadu 2024 od 16.00 hodin v Kulturním domě Trisia v Třinci. V programu bylo celkem 15 skladeb; představovaly průřez činnosti dechového orchestru v historické i žánrové perspektivě. Během koncertu zazněly například orchestrální skladby Jamese Swearingena, Heinze Briegela, Roberta W. Smithe či Jaroslava Šípa. K necelé polovině skladeb, které představují aranže duchovních písní, obstarali vokální stránku Ariel Zmuda a Pavlína Blažková.

Více informací naleznete na internetových stránkách a profilech na sociálních sítích, které provozují Křesťanské společenství, z. s., a Farní sbor Slezské církve evangelické a. v. v Oldřichovicích.

Daniel Spratek

Dziedziectwo Lutra, dědictví Reformace

Redakce příspěvků: Robert C. Sproul a Stephen J. Nichols

Někdy otevírám knihu s obavami, ale vždy s očekáváním. Knihu reformovaných teologů o Lutherovi a světové Reformaci jsem otevíral s jistými obavami. Měl jsem strach, že tato kniha složená ze čtrnácti fejetonů bude příliš tendenční. John MacArthur, který napsal předmluvu i upoutávku na poslední straně tyto obavy neumenšoval. Ale jelikož nikdy nevydám soud o knize, aniž ji přečtu od první po poslední stránky, zahodil jsem předsudky a s chutí se začel do knihy. Výsledek: nelituji.

Ne, že bych nenašel nic, co by se nedalo udělat jinak, našel jsem leccos, co lze vytknout spíše redaktorské než autorské práci. Ne, že by mi nevadila opakování některých témat. Nadbytečné se mi zdálo třeba opakování stejného citátu ve třech kapitolách. Ale u sborníku příspěvků od různých autorů se nelze tomuto úplně vyhnout.

Podle mého názoru však kniha nemá žádný ideologický podtext, nemá nějakou skrytou agendu. Je vůči Lutherovi i německé reformaci vstřícná a dalo by se říct: i decentním a nevtíravým způsobem krásně pokorná. Mnohé je navíc krásně objevené. Třeba kapitoly o Lutrově kazatelství, překladatelské práci a hudbě v luterské reformaci stojí za prostudování. Dokonce střet mezi reformovaným a reformačním křídlem reformace v Marburské disputaci o pojetí Večeří Páně je popsán nestranně. Na to, že třeba jeden z autorů spojil nespojitelné: Tomáši Müntzerovi připsal úlety Müntsterských novokřtěnců, přijdou pouze milovníci reformační historie.

Literární hlídka

V kapitole o kazatelství (*Rozdział czterenasty. Nie potrzeba niczego oprócz Słowa*) čteme, že Luther cítil potřebu napomínání těch, kteří ho poslouchali nedostatečně pečlivě. Přiznával, že někteří spali, a jiní dokonce v průběhu jeho kázání chrápali. Navíc se stávalo, že kašlali, kdykoliv mluvil o ospravedlnění, a ožívali tehdy, když vyprávěl nějakou historku. (str. 356)

Luther byl nadšeným kazatelem. Ale někdy ztrácel přesvědčení o smyslu své práce. Dokonce pohrozil, že pokud posluchači nebudou přinášet viditelné výsledky, přestane kázat. Hrozbu splnil! *V roce 1530 od ledna do září kázal pouze třikrát, z čehož dvě kázání udělal na knížecí příkaz. Použil odvážný příměr a prohlásil, že kdyby věděl dříve, jak ubíjející věci je kazatelství, neutáhlo by jej do té činnosti ani dvacet čtyři koní. Vyjádřil se, že hlásání bylo těžkou prací, „shnilým úřadem, a tak mizerným, že lépe být pasákem vepřů“.* (str. 364)

Knihla se čte krásně a přináší radost z Evangelia. Stojí za to citovat z doslovu R. C. Sproula.

Evangelium, Evangelium ... Vše pro Evangelium. To je jádrem lásky, práce, povolání každého, kdo obléká šaty teologa, i každého, kdo nosí kazatelský talár. Luther se stejnou svobodou nosil jedno i druhé. (str. 371)

S tím se dá opravdu nadšeně souhlasit a toto Lutherovo dědictví (*Dziedzictwo Lutra*) přijmout a k Boží slávě zvelebovat.

Zbyšek Kaleta

Nakladatelství Filosofia vydalo kritickou edici **Výkladů nedělních epistol** mistra Jakoubka ze Stříbra, Husova přítele a nástupce v Betlémské kapli. Jde o soubor celkem padesáti čtyř kázání, pocházejících zřejmě z poloviny 20. let 15. století. K vydání je připravil doc. Ota Halama.

Vydavatelství Areopag připravilo k vydání výklad Lukášova evangelia od polského biblisty Henryka Turkanika; nese název **Ewangelia prawdziwego człowieka**.

Nadace Europejska Misja Chrześcijańska vydala v polském překladu sborník esejí předních amerických konzervativních presbyteriánských teologů **Dziedzictwo Lutra**. Sborník připravili k vydání R. C. Sproul a S. J. Nichols. Celkem 14 esejí je rozříděno do tří částí: Lutherův život, Lutherovy názory a Lutherovo dědictví.

V nakladatelství Zoner Press vyšel třetí (poslední) svazek komiksové **Akční Bible**. Ilustroval ji brazilský ilustrátor Sergio Cariello, známý díky ztvárnění několika *superhrdinských* komiksů.

Daniel Spratek

Výpisky odjinud

Jak hovořit s dětmi o smrti?

Zde je pět základních pravd, které jsme vysvětlili našim dětem, když jsme se setkali se smrtí někoho blízkého: 1. Smrt a soud přicházejí na nás všechny. (...) 2. Smrt není něco, co tu mělo být (...) 3. Pro křesťana smrt znamená být s Ježíšem. (...) 4. Smrt jednoho dne zemře. (...) 5. Smrt je

něco, na co musíme všichni myslet. (...) Naše děti musí být připraveny – způsobem přiměřeným jejich věku – na život ve světě, který je v zajetí hříchu a smrti. A je třeba jim ukázat, proč je dobrá zpráva o Božím záchranném poslání v Kristu a o jeho vítězné válce se smrtí na Kalvárii skutečně dobrou zprávou.

(Jeff Robinson: *5 Ways to Talk to Your Children About Death*. The Gospel Coalition – Christian Living, 14. 9. 2015, www.thegospelcoalition.org)

K problému zdrojů evropských (západních) hodnot

Pojem ‚evropské hodnoty‘ či ‚hodnoty‘ obecně patří k často diskutovaným tématům ve veřejném prostoru. Ačkoli se obecně uvádí, že základní evropské hodnoty pramení ze židovsko-křesťanské náboženské tradice, řecké filozofie, římské právní kultury a případně z osvícenského ideálu racionality, rovnosti a svobody, konkrétní aplikace a interpretace těchto hodnot a tradic zůstává živou a často konfliktní součástí společenské, kulturní i politické reality. Zjednodušený pohled tří nebo čtyř sloupů evropské kultury je komplikován rozpory mezi nimi i uvnitř nich. Křesťanství například svou naukou o univerzalitě vykoupení oponuje řecké výlučnosti svobody a ideového akceptování otroctví; tatáž křesťanská kultura prošla procesem sekularizace, který ve svých ateistických vrcholech popřel význam křesťanských hodnot jako takových.

(Jiří Hanuš: *Základy moderní Evropy*. Brno 2024, s. 20.)

Mravní základ svobodné společnosti

Člověk by si měl dvakrát rozmyslet, než odsoudí jakýkoli soubor politických myšlenek jako nekřesťanské, ale existují někte-

ré politické filozofie, které mohou a musí být takto odsuzovány. Podle mého názoru neexistuje žádný intelektuálně poctivý prostředek k vybudování mostu mezi marxistickým materialismem a křesťanstvím (...) Popírání mravního významu osobní volby, redukce historie na předem určený konflikt mezi třídami zcela formovanými (jak tvrdí marxisté) jejich rolí v ekonomickém procesu – to vše je přímým popřením křesťanské víry. Ovoce tohoto popření – zacházení s jednotlivci jako s pouhými nástroji, pohrdání lidskou osobností, osobní krutost a podřízení vzdělanosti, umění a práva nařízení vlády – jsou věci, které, jak věřím, povinen každý křesťan odsoudit a bojovat proti nim, jak nejlépe umí. (...) Považuji za věc vlády zajistit (i když s náležitým respektem ke svědomí všech, kteří nesouhlasí nebo kteří se hlásí k jinému náboženství), že naše školy budou místy, kde se vyučuje křesťanská víra a morálka. Nejedná se o indoktrinaci, pouze o praktické uznání pravdy, že zatímco zralý člověk může odmítnout víru, ve které byl vychován, pro dítě bude obtížné získat jakoukoli víru bez nějakého poučení o víře a jejím praktikování. Pravda, dnes existují loajální zastánci konzervativní věci, kteří by se označili za agnostické humanisty. Podle mého názoru takoví lidé bezohledně žijí na zmenšujícím se duchovním kapitálu naší křesťanské kultury. Nevěřím, že i svobodná a spořádaná společnost, kterou se jako strana snažíme podporovat, dokáže uspokojit nejhlubší lidské potřeby, protože to přesahuje rámec politiky. Nemyslím si, že ani tato společnost bude schopna se udržet, pokud neudrží své náboženské základy v dobrém stavu.

(Margaret Thatcher: *The moral basis of a free society*. Daily Telegraph, 16 May 1978, dostupné na www.margaretthatcher.org)

Kontrakulturní étos u raně křesťanského apologety Tertuliána († kol. 220)

Kontrakulturní étos nalézáme například u Tertuliána. To je autor mnohým velmi nesympatický, neboť jakožto dobrý žák římských rétorů vybraně nadává pohan-skému světu a chová se excentricky. Jenže současně reprezentuje étos utváření křesťanské komunity jako nositelky nových, alternativních hodnot, založených na odporu k tupé a násilnické moci. Podle Tertuliána znamená církev kontrakulturu.

(Petr Hlaváček: *Martin C. Putna: S „úpadkem“ Říma je to jinak, než tvrdí proroci úpadku Západu.* Forum 24 – Nová Orientace, 15. 10. 2024, forum24.cz)

Dvě základní interpretace biblického příběhu o utišení bouře na moři

Většina teologických interpretací tohoto příběhu nejspíše sleduje jeden ze dvou základních modelů, které pochází již od církevních otců. Órigenés četl tento příběh symbolicky: malá loďka zmítaná vlnami a krizemi je svatá církev. I když se může zdát, že Ježíš není přítomen, ve skutečnosti je vždy na palubě a zkouší trpělivost a vytrvalost své církve. Druhý model nabízí Augustin, který náš příběh interpretuje existenciálně. Onou loďkou je každý z nás, vnitřně zmítán hříchem a nástrahami všeho druhu. Když slyšíme od někoho urážku – to je ona vlna, někdo nám křivdí, to je nápor větru. Cítíme se v nebezpečí a pokud se podvolíme touze pomstít se, ustupujeme zlu, hřích vítězí a naše loď troskotá. Augustin dodává: „Proč tomu tak je? Protože Kristus ve vás spí. Co to znamená, že Kristus ve vás spí? Že jste na Krista zapomněli. Probudte tedy Krista, vzpomeňte si na Krista a plujme dál po klidném moři.“

(Dávid Cielonko: *Biblická práce – Utiše-*

ní bouře na moři (Mk 4,35–41). In: *Nové nebe a nová země.* Praha, 2024, s. 91.)

Bible kralická jako předloha polské Bible gdaňské

Nejvýznamnější raně-novověká protestantská polská bible, jež na mnoho následujících staletí formovala polštinu evangeliků, Bible gdaňská (1632), vznikla hlubokým přepracováním Bible brestské především zásluhou Daniela Mikołajewského, na projektu se podíleli i členové polské větve jednoty bratrské. Podle dosavadního bádání používali jak šestidílnou Kralickou bibli, tak i jednodílné vydání z roku 1613. (...) Ukazuje se, že český vliv na polský nekatolický biblický překlad v první třetině 17. století vzrůstal, Kralická bible byla redaktorům Gdaňské bible přikázána jako jedna ze základních autorit. (...) Setrvačností se vliv Kralické bible přes Gdaňskou dostal reliktně i do polské Bible varšavské (1975), která vstřebala více než deset jejích tradičních bohemismů.

(Robert Dittmann a kol.: *Kralický Nový zákon z roku 1601. Vrchol biblické práce v Jednotě bratrské.* Praha, 2023, s. 376–377.)

Ważność lokalnego kościoła

To kościół jest filarem i podporą prawdy (1Tm 3,15). To kościół jest ciałem, którego Chrystus jest głową (Rz 12,5). To kościół jest domem Bożym – żywą budowlą, której kamieniem węgielnym jest Chrystus (Ef 2,20–22). Każda z tych prawd, choć wyduje się odnosić do Kościoła powszechnego, bez wątpienia została przedstawiona w zastosowaniu do konkretnej lokalnej wspólnoty. — Nie wyobrażamy sobie stropu bez filarów i podpory. Nie wyobrażamy sobie funkcjonowania głowy bez ciała. Nie wyobrażamy sobie zamieszkania fundamentu bez postawionego domu. A jed-

nak w naszych indywidualistycznych, narcystycznych i konsumpcyjnych czasach coraz łatwiej i częściej wyobrażamy sobie życie z Chrystusem bez przykładania wagi do lokalnego kościoła.

(Tomasz Krążek: *Kościół a Boży plan dla świata*. Razem dla Ewangelii, 2018, č. 1–6, s. 31.)

Žít křesťansky jako svobodný dospělý

Vzhledem k tomu, že podíl svobodných dospělých na celém světě roste jak mimo církev, tak uvnitř církve, vyvolává to otázky, které je třeba řešit. Robustní biblická teologie svobodného života poskytuje základ pro efektivní řešení některých z těchto otázek. Za prvé, objasňuje, že svobodní nejsou v rámci nové smlouvy nepožehnaní ani druhořadí. Pouze v Kristu jsme plnými účastníky všech duchovních požehnání nové smlouvy a Božího království. Mít samotného Krista stačí k plnému požehnání v nové smlouvě, bez ohledu na to, zda Bůh uděluje také bohatství, majetek, manželství nebo děti. Žít jako svobodný není problémem, který je třeba řešit. (...) Teologie svobodného života nám také ukazuje moc nové duchovní Boží rodiny, která nahrazuje biologickou rodinu jako eschatologické místo pro intimní vztahy. Připomíná nám, že naše spojení s Kristem je společné, protože se společně stáváme dokonalou Kristovou nevěstou. Budeme spolu žít navždy, aniž bychom se ženili nebo vdávali, ale prostě jako dokonalá nevěsta Kristova. (...) A konečně, teologie svobodného života objasňuje, že ani manželství, ani pohlavní spojení nejsou zásadně nutné k tomu, abychom byli úplnou a plně realizovanou mužskou nebo ženskou lidskou bytostí. Naše základní identita je spíše založena na obrazu Božím (*imago Dei*), jak je plně vyjádřen vtěleným Kristem. Jediný

Spasitel, Ježíš Kristus, plně vyjádřil Boží obraz a je základem naší identity jako plně úplných lidských bytostí (Ko 1,28).

(Barry N. Danylak: *A Biblical Theology of Singleness in an Increasingly Single World*. Evangelical Review of Theology, 2024, roč. 48, č. 1, s. 52.)

Daniel Spratek

Štafetový kolík

Předávání majetku, řemesla, domu není jednoduché. Předávání firmy je ještě složitější. Předávání úkolu je také výzva. Předávání křesťanské služby je někdy nadlidský úkol. Předat víru je také hodně těžké. Bible nás přesto učí, že usilovat o to je naše poslání. Pro vyvolený národ to bylo přikázání i vyznání: *Slyš, Izraeli! Hospodin, Bůh náš, Hospodin jeden jest. Milovati budeš Hospodina, Boha svého, celým srdcem svým a celou duší svou. (...) a vštípiš je dětem svým...* (Dt 6,4–9)

Není zcela jednoduché předat víru. Starý zákon k tomu nabádá, abychom to dělali, abychom se toho nebáli a abychom to nezanedbávali. Nový zákon tomu říká evangelizace. Jak to fungovalo ve Starém i Novém zákoně? Ne vždy dokonale. Mojžíš si vychoval svého nástupce, ale lidé jako Héli, Samuel, David a mnozí další už to nezvládli.

Víra je někdy vysvětlována jako běh. Pavel doplní nade vší pochybnost: *Běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši*. (F 3,14) Víra je běh. Dokonce běh na dlouhou trať. Do celá dobrým příměrem pro toto snažení je štafeta a štafetový kolík. Předávání

víry je jako předávání štafety, předáváním štafetového kolíku.

Štafeta má určité zvláštnosti oproti individuálnímu běhu: Běžíš sice sám, ale neběžíš za sebe. Výsledek je součtem jednotlivých výkonů. Není jedno, co předáváš, štafetový kolík má svoje jasně dané parametry. Pokud je nemá, hrozí diskvalifikace. Nesmí být libovolně dlouhý, nesmí být ani těžký ani příliš lehký, nesmí být ani malý ani velký. Délka musí být optimální pro to, aby ho mohl uchopit dvě dlaně: toho, který předává i toho, který přebírá štafetu. Není jedno komu předáváš, nezakřičíš do ochozů: Kdo chce převzít štafetu? Není jedno, kdo předává, není jedno, jak předává, není jedno, jak přijímá. Pokud to nestihne v určitém rozmezí, hrozí *diskvalifikace*. Je to věda a nacvičit toto je opravdová dřina.

Podobnosti s křesťanským životem se přímo nabízejí: Běžíš sám. Jsi sám za sebe zodpovědný. Jsi důležitý. Neběžíš

ale za sebe. Výsledek je součtem ostatních výsledků. Ty nejsi tím nejdůležitějším. Důležitý je celý Boží tým. Navíc neběžíš ze svého pověření, ale proto, že tě na trať poslal Ježíš Kristus. Není jedno, co předáváš. Zvěst musí být biblická. Nepředáváš zákon těžkých přikázání, ale Boží milost, vztah s Bohem. Pokud nepředáváš správnou zvěst Evangelia, hrozí diskvalifikace. Štafetový kolík musí mít určité parametry, Evangelium má nezpochybnitelné biblické rozměry. Předávání štafety se děje zcela konkrétně. Konkrétní člověk dostává od konkrétního člověka *štafetu* víry.

Je to náročné. Proto jsme nabádání k modlitbě: *Proste Pána žně, aby poslal svoje pracovníky*. Zkusme parafrázovat: Proste Pána, aby se našli lidé, kteří převzou štafetu víry.

Zbyšek Kaleta

Festival pěveckých sborů

23. 11.
2024
15:00

CENTRÁLNÍ SETKÁNÍ MANŽELSKÝCH PÁRŮ

Odražit se společně ode dna

PÁR 350,-
DÍTĚ 50,-

SMILOVICE KARMELO
SLOVO DAVID POLEDNÍK

Všechny srdečně zveme!

PŘIHLAŠOVACÍ FORMULÁŘ NA STRÁNKÁCH KS-SCH
NEBO PŘES FB

WWW.KS-SCH.CZ